

tyr om igen med Vanddraaben, hvor disse Skabninger, han ser i Vanddraaben, ere forbitrede paa hinanden, og bare den ene har en lille Knop bag det ene Øre, hvormed den udmærker sig fremfor den anden, skal haps! hele Knoppen væk, og saa tilsidst skal hele Fyren ædes.

Angaaende de indirekte Skatter udtalte den højtærede Finansminister Sp. 594 — der bliver han pludselig lyrisk, og saa siger han om mig: „De indirekte Skatter fandt han“ — det var mig — „var et Tegn, jeg tror endog, han sagde, paa forborgens Velstand. Jeg maa sige, at det er en rar forborgens Velstand, der kommer frem ved, at man presser Skatter ud af en Familie med 800—1,000 Kr.s Indtægt og mange Børn“. Ja, det lød jo forfærdende. Men for det første har jeg aldrig nogen Sinde sagt, at indirekte Skatter vare Tegn paa forborgens Velstand, jeg har derimod sagt, at indirekte Skatter kunde lægges saaledes, at det blev Skat paa forborgens Velstand, men naar der ingen forborgens Velstand er, som selvfølgelig i dette Tilfælde, saa ramme jo de indirekte Skatter ikke af den gode Grund, at vedkommende Mand, hvis han er fornuftig og ikke ved egen Skyld er geraadet i den skrækkelige økonomiske Situation, ikke bruger Spiritus eller Tobak, med andre Ord holder sig saa vidt muligt ved de Artikler, som ikke ere belastede med indirekte Skatter. Det er jo netop en af de fortræffelige Ting ved de indirekte Skatter, at man kan gøre det, naar de da ikke lægges paa de almindeligste Livsfornödenheder, hvad jeg, lige saavel som de Herrer Socialdemokrater, er en bestemt Modstander af.

Inden jeg forlader den højtærede Finansminister for at vende mig mod den højtærede Konseilspræsident, ønsker jeg endnu at gøre en Bemærkning angaaende det gode Raad, han gav mig i Anledning af min Omtale af Generaldirektøren. Det var gjort paa saa elskværdig en Maade, at jeg i og for sig paa ingen Maade vil bestride den højtærede Finansministers Ret til som ældre Kollega at kunne give den yngre et Raad. Men jeg vil sige, at jeg har ingen Brug for det Raad. Jeg mener, at navnlig under de nuværende Forhold, hvor ganske naturligt de Herrer oppe i den røde Bygning, de høje Bureaokrater, have saa overmaade meget at sige, maa det paa rent tekniske Omraader være tilladt her i Rigsdagen ogsaa at rette sin Kritik mod dem. Og den rettes jo saaledes, at man gør den højtærede Minister, eller hvilken Minister der nu er den over-

ordnede, opmærksom derpaa. Han bærer selvfølgelig, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) rigtigt bemærkede, Ansvaret. Men han bør ogsaa gøres opmærksom paa, naar man mener, der er noget forkert, det er en ganske ligefrem Ting. Og naar der blev sagt, at der her i Tinget mangler Gehør for den Slags Bemærkninger, som jeg fremkom med, saa vil jeg sige, at jeg opfatter min Stilling saaledes, at jeg her i Tinget ikke blot skal sige det, som der er Gehør for, men at jeg tværtimod i nogen Maade har en Pligt til at sige det, som andre ikke ville sige. Og naar Ministeren særlig talte om Tønen i mine Bemærkninger, saa vil jeg gerne have at vide af den højtærede Finansminister, hvad det saa i Grunden var, han sigtede til. Lad os nu tage fast om Brændenælden! Ministeren har villet beskyldt mig for, at der var Antisemitisme i mine Ord — er det ikke saa? Dertil vil jeg sige, at han desværre for sig ikke har lagt Mærke til, at jeg talte om St. Peders Stol, jeg talte ikke om Pavestolen, men St. Peder var, efter hvad jeg ved, ogsaa Jøde. Men Pointen ligger et andet Sted; jeg talte nærmest om en Konvertit. Nu have forskellige dumme Blade, som have omtalt denne Episode, troet, at det var en Slags Munk, medens man dermed betegner en Mand, som i en ældre Alder er gaaet over til en anden Tro, her Katolicismen. Det, man ikke vil i den katolske Kirke, er at lægge Ufejlbarehedens Privilegium i Hænderne paa nogen anden end den, som er vokset op i den kristne Kirkes Skød, og som blandt andet fra Barn af har Daabens Velsignelse. Ganske tilsvarende er det ejendommelige med denne Generaldirektør her, at han kommer fra en helt anden Sfære, og lad mig sige det, det anerkender jeg fuldt ud, fra en Sfære, hvor han fuldt ud havde hjemme, nemlig Statistisk Bureau; der var han i høj Grad den rette Mand paa den rette Plads, der hørte han til. Men naar man nu har sat ham op i en anden Sfære, hvor han ikke hører saaledes hjemme, og dér vil tilkende ham Ufejlbarehed, er det en yderst farlig Ting. Og dér er der et Ræsonnement, som naturligt gør sig gældende. Det maa jo dog være saaledes, at naar han vil fastholde denne Myndighed overfor store Klasser af Medborgere, en Myndighed, som efter min Mening er ganske i Strid med Grundloven og Grundlovens Aand, saa maa det være, fordi han mener sig at være ufejlbare. Thi hvis han ikke mener det, maa han mene, at hans Fejltagelser og Vilkaarlig-